

LLUÏSOS
D'HORTA

La Veu dels Lluïsos

Núm. 113 - novembre 2014

MEDALLA D'HONOR DE BARCELONA

Membre de la Coordinadora d'Entitats, del Fòrum Cultural
del Districte Horta-Guinardó i de la Federació d'Ateneus de Barcelona

LLUÏSOS D'HORTA

Carrer de Feliu i Codina, 7 i 9
08031 BARCELONA
info@lluïsoshorta.cat
www.lluïsoshorta.cat

SUMARI:

La Junta informa.....	2
Necrològiques	3
Vida de les Seccions	6
Galeria fotogràfica	16
Entrevista	18
Una mica de tot	21
Raconet infantil.....	27
· El conte del soci	28
Tal dia com avui	29
Aquest món tan nostre	30
150è SPAI	32

CONSELL DE REDACCIÓ:

Antoni F. Araujo
Dora Serra i Espada
(**Coordinació**)
Pere Solé i Serra
(Correcció)
Salvador Casals i Gausachs
(Disseny i maquetació)

Han col·laborat en aquest número:

Aina Soria
Anna Bartra
Antoni F. Araujo
Antoni M. Bonet
Dora Serra i Espada
Espai João Martí, Associació
Família Caminal
Joan Esteve
Joaquim Ciutat-Viu
Joaquim Terradas
Jordi Fàbregas
Josep Mª Miró
Josep M^a (Família Caminal)
Josep Magrans i Breu
Luis Cuevas García
Núria Font
Pere Solé i Serra
Ricard Terradas i Mut
Salvador Casals i Gausachs

La Junta informa:

A mics consocis:
Tots hem pogut veure, en tornar de les vacances, que la fesomia de la casa ha canviat notablement, i que les obres encetades **abans de l'estiu, continuen endavant.**

Durant tot aquest temps s'han fet tot un seguit d'actuacions que, si bé no han estat totes les que hi havia previstes, han afectat pràcticament a tot l'edifici. S'ha tirat endavant amb tot allò que ha estat possible amb el pressupost que disposàvem, i us podem dir que, entre algunes altres petites coses, s'ha fet:

Al teatre:

- Arranjament de les butaques de la platea amb entapissat ignífug.

Al sota-escenari:

- **Un nou terra i una nova porta d'accés al fossar de músics.**
- Ignífugat de columnes i instal·lació de ruixadors antiincendis.
- **Construcció d'un servei sanitari.**
- **Instal·lació d'un bon grapat d'armaris per tenir-ho tot ben endreçat.**
- Adequació del soterrani.

A les sales, escala i pisos:

- Instal·lació de portes antifoc.
- Caixa pel futur ascensor. Des del sota escenari fins a les sales superiors.
- Servei per a minusvàlids al costat de la sala de pintors.
- Nova sala pel vestuari de teatre i esbart.
- Accés amb escala a les golfes.

A l'entrada:

- **Nou vestíbul, que serà a partir d'ara l'entrada principal dels Lluïsos.**
- Nova secretaria.
- Serveis sanitaris situats a les antigues secretaries.

De qualsevol manera, les obres no s'acaben pas aquí. Tenim encara al tinter tot un seguit de coses a fer i que començaran tan bon punt hi hagi els fons necessaris i no interfereixin amb les activitats de la casa.

Tenim previst:

- **Una nova teulada sobre l'escenari.**
- Instal·lació del nou ascensor.
- Un nou terra per la sala fòrum.
- Instal·lació de passarel·les de servei sobre la platea. (invisibles pel públic)
- **Ruixadors antiincendis a la boca de l'escenari.**
- **Desviament dels actuals i col·locació de nous baixants d'aigües pluvials.**
- Decoració dels dos vestíbuls.

Com podeu veure, l'activitat segueix essent frenètica, mostra inequívoca de la vitalitat de la casa.

No ens queda res més que donar les gràcies a tots aquells que amb el seu esforç han posat mans i mànigues per ajudar a bellugar tot el material per fer possibles les obres, i als que han compartit els seus espais amb els treballadors mentre han durat.

Creiem que l'esforç val la pena. Els Lluïsos estan tenint de mica en mica, molta més seguretat per a tots, i un aspecte més modern i agradable, que ha de fer que socis i visitants s'hi trobin d'allò més de gust a casa nostra.

La Junta

Estem vivint uns moments molt importants per a Catalunya i per l'Església i el cristià no en pot quedar al marge, potser no sentirem la veu prou forta dels nostres pastors, però alguna s'ha escoltat i n'hem de fer ressò. En l'homilia del 29 d'octubre de 2014 el bisbe de Girona, Francesc Pardo, es va referir a la proposta cristiana que transforma i humanitza les persones i la societat.

Per fer-ho, tenim necessitat de coratge. Coratge per afrontar els reptes actuals d'evangelització, polítics, econòmics i socials en què es troba el país. Coratge per superar el desànim i l'hostilitat que poden generar alguns fets com la corrupció, l'atur i la dificultat d'un diàleg autèntic. Coratge per defensar la Bona Nova. Coratge per esdevenir nosaltres i les institucions d'Església, veus de qualitat. Coratge, en definitiva, per ser creatius.

El bisbe demana responsabilitat en la preocupació del bé comú amb especial referència a la política: *els polítics que actuïn sempre amb la finalitat de resoldre els problemes de la majoria dels ciutadans, i no en el seu propi interès i els del seu grup i també demana que els cristians no restin aliens al procés que viu el poble català i que, amb esperit democràtic i pacífic, escullin amb tranquil·litat de consciència aquella opció que creguin millor per al bé de Catalunya.* És una gràcia de Déu que demana, alhora, el nostre compromís. Coratge, doncs.

Penseu que en qualsevol activitat, és fonamental el seguiment de Jesús. És més, és precisament aquest enfocament el que ha de prevaler en les nostres vides, la resta és accessori, anecdòtic. Importa poc quin càrrec o lloc o activitat exercim per guanyar-nos el pa de cada dia; el que realment interessa és que ho fem BÉ. No es tracta només de ser eficients en la nostra tasca, sense importar-nos l'entorn i el que fem en realitat. Es tracta de ser eficaços, és a dir, tenir en compte que aquesta activitat i la forma en què la desenvolupem, s'ha d'enquadrar dins del Pla de Salvació, dins de la tasca evangelitzadora que a tots ens competeix.

Tot el que fem en la nostra vida ha de tenir aquest ÚNIC sentit. Si no el té, no ha de merèixer la nostra atenció. Creiem en Déu: d'això és del que hem de donar testimoni cada moment, en cadascuna de les nostres accions. De la nostra fe i de l'amor de Déu. Ell ens diu el que hem de fer, als qui lliurement hem decidit seguir-lo. El que es tracti d'una elecció lliure, no vol dir que a Déu li sigui indiferent, No! No confonguem. Déu i per tant Jesús, vol que seguim el Camí correcte. És per això que Déu Pare envia el seu Fill: per mostrar-nos el camí. Nosaltres hem de fer el mateix amb els nostres germans, amb tots els que ens envolten i acompanyen en aquest pelegrinatge: mostrar-los el camí, sense obligar-los.

Arriba l'Advent que ens portarà de nou al Nadal un temps per a la reflexió i el canvi. Tots podem fer possible un món més just, equitatiu i solidari, podria ser la nostra proposta per aquest Nadal que se'ns atança.

Mn. Jordi Fàbregas i Olivàn

NECROLÒGIQUES

Jaume Caminal Serret
(2014)

Torno de l'Església de dir adéu a en Jaume que ja reposa a les mans del Senyor. Una llarga i profitosa vida, noranta anys! Encara va poder assistir a l'homenatge que el mes de juny vam fer als tres socis més antics de la Casa: ell era el número dos. Reposar en pau Jaume. Descansa que t'has guanyat el repòs a pols: tants anys dirigint el grup fotogràfic, tants anys essent l'ànima de la secció de cinema; tantíssimes hores emprades en aquesta Casa, els Lluïsos, la teva casa, atrafegat en els racons més impensables. Tantes exposicions fotogràfiques magnífiques sobre el tema Horta antiga, Horta abans i ara...

Em sembla que t'has guanyat el "Número One" dels Lluïsos del segle XXI. T'escau la lletra del cant nº 356 del cantoral de la Parròquia:

L'Esperit al món s'esbadella: no acaba res, tot comença.

Als solcs oberts per la rella colgada hi és la semença!

Com et trobarem a faltar, Jaume!

Adéu, amic!

Dora Serra

NECROLÒGICQUES

Comiat d'en Jaume Caminal i Serret

En Jaume ens va deixar el proppassat 22 de juliol, després d'estar una setmana hospitalitzat. Ho va fer, com ell feia les coses, sense fer cap fressa ni estridència, de forma discreta. El 15 de juny d'enguany havia rebut amb il·lusió l'ensenya pels seus 75 anys de fidelitat com a soci del Centre Parroquial.

En Jaume ha portat sempre una vida d'acció, d'il·lusió, de fe i de família, en tots els llocs on ha participat. Per al Centre Parroquial ha estat un catalitzador de propostes i accions que han fet créixer la nostra entitat tant interna com externament.

Al llarg d'aquests anys sempre l'hem vist al peu del canó, fent tots els papers de l'auca, si calia, sense que això l'incomodés pas. Persistia fidelment als seus compromisos. Era una persona amb qui sempre s'hi podia comptar, fins hi tot quan la salut li feia alguna mala passada. En Jaume infonia respecte, seriositat, persistència i compromís. Sabia el què volia fer i com ho havia de fer.

Durant molts anys va fer possible que els diumenges a la tarda el nostre centre oferís cinema per als infants d'Horta. També serien in comptables les hores que va dedicar al manteniment de les instal·lacions elèctriques i treballs de tota mena al Centre Parroquial. La seva vinculació i participació activa a la Secció fotogràfica, que va presidir durant molts anys. La seva voluntat de servei. Els seus llibres publicats, les seves exposicions fotogràfiques i el fons fotogràfic que ens ha deixat del barri d'Horta. No oblidarem la seva empremta i el pòsit que ens ha quedat a tots plegats.

Quan es va jubilar, ara fa vint-i-cinc anys, comentava que li feia falta més temps per fer tot allò que li hauria agradat fer. Ha estat sempre un enamorat de la seva família i en especial en els moments de malaltia de la Concepció i la Carme.

A la parròquia també no hi podia faltar i quan se li demanava alguna fotografia o algun favor allí hi era ell el primer. Fins al dia abans de ser hospitalitzat va anar a la missa dominical per alimentar-se de la gràcia de Déu.

Repasant el seu trajecte vital el dia del seu norantè aniversari reconeixia amb satisfacció als seus familiars que tants projectes que l'il·lusionaven haguessin arribat a bon port. Agraïa a Déu haver tingut el suport i la confiança de tantes persones, per fer-ho possible.

Tenir-lo com a soci, company, amic i familiar ha estat un d'aquells privilegis que ens dona la vida i que fan que els col·lectius humans creixin com una xarxa. Amb el seu traspàs ens hem quedat una mica orfes. Volem expressar la nostra gratitud i un tendre record a la persona valenta, lluitadora, efectiva i compromesa, que ha estat un referent per a molts de nosaltres.

Et trobarem a faltar Jaume. Sempre ens quedarà la teva petjada, el teu pòsit i la teva afabilitat.

A reveure si a Déu plau i moltes gràcies.

Família Caminal

Estimat avi,

Com recordo amb agraïment tots els moments viscuts al teu costat!

Tu em vas ensenyar a ajudar als altres desinteressadament. Sempre tenies el "sí" a la boca per a tothom, sense objeccions. Recordo quan ens deies: "Vaig cinc minuts als Lluïsos", de costum hi estaves força més temps perquè havies donat un cop de mà a qualsevol que hi trobaves.

Gràcies per tot el que has fet per nosaltres. Sempre has procurat que fóssim feliços. Recordo els dinars dels dissabtes, el cine dels diumenges a la tarda, els dies de Reis, ... Fins el moment en que ens retrobem seguiràs al meu costat, però ara com un àngel de la guarda.

El teu net que no t'oblida

Josep M^a

Antoni Palom

Persona discreta i de poques paraules però atent al més petit detall del que passava al seu entorn.

Així recordo al Germà Antoni Palom, va ser consiliari nostre, els Lluïsos, durant uns quants anys. El seu pas per la casa va ser sense fer soroll. Sabia donar serenor a les nostres reunions i sempre tenia la paraula oportuna. El seu treball a la Salle d'Horta no el permetia estar gaire amb nosaltres, però en les estones que hi era veies l'interés i les ganes de treballar pel bé de l'Entitat. La seva mirada era franca i oberta, una mica "pícaro", com de nen petit. Parlant amb ell t'adonaves que estava assabentat de tot el que fèiem i et sorprenia preguntant-te coses del dia a dia.

Al marxar de la Salle d'Horta i anar a la Barceloneta ens va deixar com a Consiliari, però en les trobades que he anat tenint al llarg dels anys amb ell veies que seguia igual. No sé com sabia què fèiem i qui ho feia!

Moltes gràcies Antoni per totes les vegades que ens has acompanyat, per les teves pregàries que de segur encara fas per nosaltres. Per la teva serenor i complicitat.

Recorda't de nosaltres i prega perquè sapiguem acollir les persones tot donant espais d'amistat i germanor.

Núria Font

Ψ PSI Instal·lacions i serveis

(Electricitat, aigua, gas, extinció d'incendis)
Disposem dels carnets d'instal·lador autoritzat per la
Generalitat de Catalunya

Leonardo Rastrilla Muñoz
Tel. 619108675
Fax 93 4278942
c/ Logronyo, 2

www.psi.cat
psi@psi.cat
08035 Barcelona

 Flor's Bisbal
Flors - Plantes - Jardineria

Joan Font

c/ Horta, 67 · 08032 Barcelona

93.429.07.39 - 619.545.397

studi
GRANVIA
PSICOLOGIA

Infància i Adolescència
Adults
Teràpia familiar
Teràpia de parella
Psicologia forense
Neurofeedback

Georgina España Abad
Psicòloga
Núm. col. 17946

Gran Via de les Corts Catalanes 516 - 1r B
08015 Barcelona
606608901 - www.studiagramvia.com

Peluqueria Unisex

Eva Bilbao

Estilistas de Imagen

- estilistas de imagen
- especialistas en color
- especialistas en cambios de imagen
- depilación a la cara
- pedicura
- manicura
- maquillaje
- peluquería unisex

HORARIO:
MARTES a VIERNES de 9:30 a 13 y de 15:30 a 19 h. • MIÉRCOLES de 9:30 a 19 h. • SÁBADO: de 9 a 14 h.

C/ Martí i Alsina, 16-20 • 08031 BARCELONA
HORAS CONCERTADAS: **93 429 25 25**

Teatre

El propassat dissabte 4 d'octubre i el diumenge 5, es va representar aquesta obra teatral d'en Juan Mayorga, un autor nascut a Madrid que és filòsof i dramaturg. Llicenciat en matemàtiques i doctorat en filosofia (dues vesants que sempre ens semblen força divergents) i que és autor de diverses obres d'aquest gènere.

El chico de la última fila evidencia les dues grans passions d'aquest autor ja que el personatge central, és un fenomen en matemàtiques i un virtual escriptor en potència, tot i que el seu professor de filosofia, en un principi, li digui tot el contrari.

És una obra totalment plana. En dos actes, i que un cop acabat el primer, t'esperes que en el segon les coses rutllin de diferent manera i el ritme de l'obra agafi un caire més vibrant, més dinàmic, més intrigant... però no: tot segueix amb els mateixos esquemes que en el primer acte.

I és que potser no dona per a agafar una nova embranzida un cop s'encenen els llums de l'escenari per segon cop. Aquest, l'escenari, està centrat en cinc punts durant tota l'obra: a la dreta, el despatx on el professor de filosofia escriu a la seva taula rodejat de llibres i un petit sofà que roman adjunt. Al fons a la dreta, una petita taula on els dos companys d'escola (en Rafa i en Claudio) estudien junts, a casa d'en Rafa; o el que és més cert: que en Claudio ajuda en Rafa a que entengui les mates. Al centre de l'escenari, dues cadieres enfrontades que serviran per a que el professor (en Germán) citi i parli amb els alumnes i/o amb els pares respectius. A l'esquerra, el saló on la família d'en Rafa s'asseuen i miren la televisió i parlen dels seus neguits i un pèl fora de l'escenari, a la mateixa esquerra, una petita mostra d'art modern el significat del qual durant tota l'obra serà més que discutit i posat en entredit.

D'aquesta manera doncs, els actors van d'un dels punts a l'altre. Sense variació i l'obra va discursant sobre l'art d'escriure; l'art modern, els tarannàs de les persones i que res no és mai allò que, a simple vista, ens assembla que és.

Així que apareix en escena en Claudio (en Toni González) en va venir a la ment la famosa trilogia d'en John Dos Passos ("El paral·lel 42", "L'any 1919" i "Diner llarg") on l'autor, de tant en tant, fa que copsem tot un seguit d'imatges deslligades com si una càmera ens mostres a través del seu recorregut lliure i

El chico de la última fila
d'en Juan Mayorga

Direcció: Georgina España

sense fil conductor, coses, fets i accions pels carrers i llocs dels EE.UU. d'Amèrica; on se'ns mostren aspectes, com un reportatge vist per una càmera imaginària, i sense paraules, i que solament pretén mostrar-nos un mosaic americà dels finals de segle XIX i començaments del XX.

Però després, a mesura que l'obra es desenvolupa, (em refereixo a l'obra de teatre) es va veient que, si bé en Claudio solament escriu (i descriu també) allò que simplement veu, el seu professor no solament mai li diu que està bé, sinó que sempre li retreu alguna cosa. Evidentment que aquell professor, dintre del seu ego més profund, és un frustrat que no ha gosat mai escriure allò que insisteix que escrigui el seu alumne; com una mena d'inconformisme i una manca de deferència dignes d'esment, d'un mestre pel seu alumne.

En Claudio, està obsessionat per la família del seu company Rafa, i a partir d'una primera redacció encarregada com a deures pel professor, que va poder entrar a la casa d'en Rafa (ell sempre la veia des d'un parc públic frontal a ella) va ampliant la seva visió de la família d'aquest d'una manera seca, crua i sense cap mena de miraments; aspectes aquests que són els que escandalitzen sobremanera al professor Germán (Lluís Solé) així que **llegeix com els descriu el seu alumne.**

La família d'en Rafa, és una de tantes famílies podríem dir que **"estàndars" d'avui dia i, més o menys** així, en Claudio ho reflecteix en cada redacció que mai no acaba, ja que sempre té la paraula final de **"continuará" al peu de cada escrit; com una mena de fulletó per lliuraments setmanals.**

La dona del professor (Juana -Núria Solé-) regenta una botiga d'art on les obres tan modernes i poc entenedores no es venen ni per recomanació, i aquí l'autor incideix en ridiculitzar en certa manera l'art modern i els seus possibles fraus i enganyifes, que existeixen, evidentment. I fa èmfasi en ressaltar que les paraules que, de vegades, descriuen una obra poc entenedora, són les que juguen amb els significats de moltes obres d'art d'avui dia. Una defensa de la literatura envers la plàstica no prou entenedora per si mateixa.

En Claudio, que solament té 17 anys, acaba per enamorar-se de la mare del seu amic i company Rafa, que en té uns quaranta, i, aquest punt, sota el meu punt de vista, queda una mica indefinit ja que, en cadascuna de les redaccions que ell mateix fa d'aquella família, la dona sempre resulta la més mal parada. Penso que manca una mica més de definició en aquest **aspecte doncs se'ns mostra així, de cop i volta, quan** el personatge d'en Claudio, si alguna cosa ens fa veure des del primer minut de l'obra, és la seva fredor, la seva passivitat i la seva manera de veure les coses: molt mancades de certes emocions. I si; es pot enten-

FOTOGRAFIES: JOAQUIM TERRADAS

VIDA DE LES SECCIONS

dre això com un més dels elements que l'autor ens vol mostrar: que tot en aquesta vida no és realment allò que sembla ser però, una mica més de definició no hagués sobrat. Tal vegada, pot ser un exemple que ens vol mostrar l'autor per dir-nos que el caràcter del propi Claudio, un geni en les matemàtiques i un escriptor en potència, que no combrega amb les tesis clàssiques que el seu professor li vol fer entrar de la manera que sigui; en realitat no és tan fred com aparenta ser, qui sap.

Els pares d'en Rafa (en Rafa pare -Jordi Lorente- i la mare Ester -Toni Rimblas-) se'ns presenten com una família de tantes famílies d'aquests moments; ja ho he dit abans, però ja que **(tampoc no queda massa representat) en Claudio sembla ser que li manca una veritable família**, agafa com una obsessió en parlar de tots ells i d'escriure en cada redacció que el seu professor els posa com a deures, que no estalvia cap crítica sigui sobre tots ells, sigui sobre els aspectes que siguin. El fill (en Rafa -Anatol Cosoi-) també és un noi prou normal dels nostres temps; que juga a bàsquet amb el seu pare i que no es mostra pas ni rebel ni res que se li pugui semblar. Solament que, com tot fill de veí, té els seus problemes a l'hora d'estudi.

I la insistència del professor en que en Claudio li doni als seus escrits intriga, emocions, arguments; imaginació encara que no tot sigui la veritat; que els possibles lectors no puguin deixar de llegir, no se'n surt ja que el seu alumne no baixa del burro i descriu allò que veu sota la seva pròpia mirada i sense mai no acabar cap relat.

Aquest mateix professor no assimila l'art que, de vegades, la seva dona li ensenya i resta sempre en el seu món literari; una mica encorat en els clàssics, que no el deixa obrir la ment a les canviants formes modernes; tan de la literatura com de les arts, fins a un punt que, en una de les seves classes, avergonyeix en Rafa davant de tots els alumnes; qüestió aquesta que, i forçat per la seva pròpia dona, més tard ha de demanar perdó en públic.

Com era de preveure, l'obra no té un final concret ja que si durant tota ella ens movem pels viaranyes de les maneres de veure la literatura, la vida, l'art i les relacions humanes, no **era d'estranyar que el seu final no fos pas un "The End" sinó un "Continuarà", de la mateixa manera que els escrits d'en Claudio.**

No sóc ningú ni em sento autoritzat per a fer cap mena de judici, però crec que el llarg aplaudiment que al final de l'obra s'obsequià a tots els actors, regidores, directora, tècnics, etc. anava dirigit més a tots ells (merescudament i als que em vaig sumar) que no pas a l'obra en si, doncs costava d'assimilar-la. Vaja, segons els comentaris una mica estranyats i alguns **"no comentaris", que entre el públic es podien copsar.**

Joaquim Ciutad-Viu

Aquesta obra és una reflexió sobre la relació entre mestres i alumnes, també **entre pares i fills i la forma d'interpretar** la vida íntima de cada persona, com les pors, els prejudicis o els desitjos ocults.

Els personatges de l'obra van ser molt ben interpretats. Magnífic en Lluís Solé com a Germán, com també la Nuri Solé, la Toni Rimblas, Jordi Lorente, el jove actor Anatol Cosoi i fantàstic el personatge interpretat per Toni González. Magnífica la direcció de Georgina España que ja ens va demostrar les seves aptituds com a directora en l'obra **"El dubte"**. La llum i el so perfectes...

Ricard Terradas i Mut

Teatre juvenil

Once mujeres

Direcció: Hanna Beltran

El cap de setmana de 18 i 19 d'octubre varem poder veure la representació del grup juvenil del divendres, dirigits per la Hanna Beltran. Ens varen fer *Once mujeres*, una obra d'intriga que ens mostra l'egoisme d'unes dones que no tenen cap problema amb ensorrar als altres membres de la seva família per aconseguir els seus interessos.

La trama comença després de l'assassinat de l'únic home de la casa i de mica en mica es mostren les manies i els defectes de cadascuna d'elles. L'interès es manté durant tota l'obra.

La interpretació dels personatges és bona, com ja ens tenen acostumats aquest grup de teatre. La directora aconsegueix la participació del públic, donant-nos, a la mitja part, un paper on apuntar el nom de la suposada assassina. Molt bona idea.

Endavant, seguiu així.

Anna Bartra

Les onze dones van actuar molt bé, una clara vocalització i una forma correcta de moure's en escena. El personatge del "mort" bé. La direcció de Hana Beltran, molt bona.

Una obra que ens va fer passar una bona estona. Felicitats a tots i endavant el Grup Juvenil!

Ricard Terradas i Mut

FOTOGRAFIA: JOAN ESTEVE

Esbart Folklòric d'Horta

Passat el toc d'inici del nou curs que hem encetat tornem a la calma per plantejar nous projectes.

Després d'un estiu atrafegat, les nenes de l'Infantil esperaven amb candeletes que les seves dues mestres les convoquessin al seu primer assaig. Sabatilles noves, alguns peuetes han crescut; faldilles netes i planxades i bosses llestes per encabir-hi aventures entre notes musicals i compassos de tradició. Ens hem retrobat després de les vacances i les nostres nenes semblen haver crescut més que mai. Com sempre un inici de curs comporta molts canvis, enguany hem tingut alguna baixa, però per sort noves incorporacions. **Les rialles i l'entusiasme als assajos d'aquest petit grup encomanen l'energia i les ganes de dansar per tot arreu.** De ben segur que ens sorprendran aviat estrenant la temporada amb les seves danses.

Qui dia passa any empeny, i així ens trobem amb el nostre grup de Veterans, on malgrat que el temps vagi avançant no hi ha excusa possible per deixar de calçar-se les sabatilles tots els dimecres. **Han començat amb energia i assumint part d'una gran actuació.** Amb motiu de la Festa Major d'Horta, van portar a l'escenari un repertori d'allò més variat amb diferents textures i tonalitats que van combinar perfectament amb els altres grups que hi van participar. Vam fer coincidir l'actuació de la Festa Major, al Parc de les Rieres d'Horta, amb la 10ª Roda Catalunya de Veterans; i així vam ser amfitrions de l'Esbart Gaudí i del Grup Juventus de l'Esbart Maragall. Tots tres grups, i amb la participació del nostre Cos de Dansa, van fer **passar una tarda d'allò més entretinguda als espectadors i vianants curiosos que van atansar-se guiats pel so de les nostres danses.**

I finalment, el nostre Cos de Dansa, que s'han de dedicat tot l'estiu a fer cap grossos per lluir damunt de l'escenari amb l'estrena de la dansa: "Nans Vells". No només ha estat un treball de manualitats, sinó que han estat fet recerca sobre quins eren els oficis més habituals del poble d'Horta, com vestien i com es podien representar. Així, després d'aquest esforç comptem amb una *Bugadera*, com era d'esperar; una formera, un barber i un paleta. Tots quatre van sortir a l'escenari per la MercèDansa '14, al Palauet Albèniz. Per aquells que no hi vareu poder assistir us posem en situació... Escenari rodó de marbre rogent, una bardissa de verd intens fent de fons d'escenari, i al fossar la Cobla Sabadell sota la direcció del mestre Joan Gómez. Els nostres joves, amb tota la seva força han po-

gut tirar endavant trenta minuts d'actuació sense interrupció; malgrat comptar amb bona part del grup que amb prou feines feia 4 o 5 mesos que calçaven les "betades". Una sorpresa per tots veure com el públic entusiasmada picava de mans tot i agraint l'esforç fet pels dansaires. Un escenari increïble per mostrar el resultat de totes les hores de dedicació de cadascun dels membres del grup. Empolainats amb vestits que feia anys que acumulaven pols, van lluir totes les notes musicals que explicaven la història d'un moment, d'una costum, d'algun poble o altre, atansant als espectadors una mica més la cultura i la tradició catalana.

Per això no queda aquí, tots tres grups ja han començat a treballar noves danses, i el calendari comença a atapeir-se. Aquest nou curs, prometen grans projectes i aventures..

Endavant dansaires!!!

*Aina Soria – Responsable de comunicació
Esbart Folklòric d'Horta*

Grup fotogràfic d'Horta

A la ciutat de Barcelona i en el domicili social del Grup fotogràfic d'Horta, secció del Centre Parroquial d'Horta "Els Lluïsos", carrer Feliu i Codina, 7 i 9, reunits els senyors:

Joaquim Sitjà Subirana

Del cos de Jurats de la F. C. de Fotografia

Manuel Peiro Mir

Del cos de Jurats de la F.C. de Fotografia

José A Andrés Ferriz

President de la F. Catalana de Fotografia

constituïts en Jurat Qualificador del:

52è Concurs Estatal de Fotografia, Trofeu Lliri de Sant Lluís

Organitzat pel **GRUP FOTOGRAFIC D'HORTA**

emet el següent:

VEREDICTE

Obres presentades: 126 obres de 43 Autors.

PREMI D'HONOR: Títols: *Camps 1, 2 i 3*

Col·lecció de: Miquel Planells Saurina de Banyoles, soci FCF: 2272/14

PRIMER PREMI: Títol: *The Pianist* de Julian Negredo Sanchez de Puerto Sagunto, soci FCF 2130

SEGON PREMI: Títol: *Teresa 2* de David Rivera i Cos d'Igualada soci FCF 1898

TERCER PREMI: Títol: *El tiempo de juegos se fue volando* de Luis Calle Garcia de Vilanova del Camí soci FCF 1981/64.

CLASSIFICACIÓ SOCIAL:

PRIMER PREMI: Enric Terradas Pujol.

SEGON PREMI: Ernest Sitjà i Franquesa.

TERCER PREMI: Dora Serra i Espada.

i per que consti, signen la present ACTA

Joaquim Sitjà Subirana

Manuel Peiro Mir

José A. Andrés Ferriz

Horta, 7 de setembre de 2014.

Excursionisme

Viatge a Panticosa

Del 22 al 29 Setembre del 2014
 Visitant Pirineus Francès i Aragonès i
 les comarques de: l'Alt Gàllego. Vall
 de Tena. Las cinco Villas. La Jaceta-
 nia i El Sobrarbe de l'Aragó i La Vall
 d'Ossau de França,

Un total de 49 persones (34 dones i 15 homes) vam sortir el dia 22 de setembre amb la il·lusió que dona la bona amistat de molt anys per recórrer els **Pirineus de França i de l'Aragó amb quarter general a l'Hotel SABOCOS de PANTICOSA**. Cap problema. Tots contents. Saturats d'alta muntanya i vivint cada dia entre 1.000 i 2.000 metres. damunt el nivell del mar. Pics de 2.500 i 3.000 metres. eren els nostres company diaris on es podia escoltar la pau i el silenci. Panticosa és un poble banyat pel riu Calderers i la seva alçada està a 1.190 metres. Famosa estació d'esquí que es puja amb telecadira per la part del poble. El Balneari també dona nom i prestigi a Panticosa es troba a 8 km. del nucli urbà i la seva altura és de 1.640 metres.

Com ja és normal, tot el grup amb la seva educació **i forma d'actuar ha estat a l'altura dels Lluïsos d'Horta** i ha prestigiat el seu nom, portats per les mans segures de la Carme Oliva i el Josep Puigbó. Hem estat només 8 dies. Vam tornar el dilluns dia 29 sense cap anomalia. Que per molts anys es puguin anar fent aquestes sortides per bé de tots i principalment pels Lluïsos.

Hem fet rutes Pirenaïques i també aprop de Panticosa vam visitar el **PARC FAUNÍSTIC** amb 12 espècies d'animals diferents en semi llibertat.

De França destaquem la bellesa del Pirineu i el Cas-

tell de la localitat de **Pau**. A part d'una molt grata excursió en un petit tren turístic a 2.000 metres. construït l'any 1.924 per al transport del material i obrers de **la construcció de l'embassament d'Artouste**. És el cremallera més alt d'Europa i té un recorregut de 20 km. en 2 hores.

Una excursió amb *sabor a poc* tal com ens tenen acostumats la Carme i el Josep.

Una molt forta abraçada del vostre:

Luis Cuevas García

VIDA DE LES SECCIONS

Vespres de jazz

VII-Temporada de Vespres de Jazz

Ja tenim en marxa la VII temporada de Vespres de Jazz. Set anys organitzant un concert mensual al damunt de l'escenari del teatre, per on hem tingut l'oportunitat de gaudir de veritables luxes musicals.

Dins de la programació de la Festa Major d'Horta vam iniciar la nova temporada amb els joves musics de la formació Joan Casares Quartet formació amb força i talent, amb:

Lluc Casares: saxo tenor
Jöel Gonzalez: piano
Manel Fortià: contrabaix
Joan Casares: bateria

El mes d'Octubre, i ja dins del teatre va ser el torn del grup Manglares amb el seu projecte musical de jazz que es mou a través de ritmes afro-antillans, aires del flamenc i folklore mexicà. Format a Mèxic l'any 2007 ha portat la seva música a diversos espais i festivals de música d'aquell país. I amb el nostre veí i amic Toni Portell.

Mario Delgadillo :Piano
Pierre Cabarat :Saxo
Beto Stocker :Baix Electric
Jose Carlos Espinoza :Caixa i Bateria
Antoni Portell: Congas i percussions

Josep Magrans

Tennis de Taula

Coses d'un Campionat del Món

Els campionats del Món de Tennis Taula per equips es fan en els anys parells i el d'individuals i dobles en els anys senars.

Aquest 2014 ha tocat per tant el Campionat del Món per equips i s'ha fet a Tokio.

110 equips d'homes i 94 de dones.

781 jugadors, 432 homes i 349 dones.

El jugador més gran, 55 anys de Jersey.

El jugador més jove, 12 any de EUA.

En homes, J.M.Saive ha participat a 23 Campionats del Món.

En dones Vik. Pavlovich ha participat 17 vegades.

S'han jugat 890 encontres, 2.665 partits i 178.527 punts.

Hi ha hagut 33 taules de competició i 43 d'entrenament.

7 Judges Àrbitres i 133 àrbitres.

En total 43.209 espectadors, 7.324 a les finals i 6.854 a les semifinals.

905 voluntaris.

7.521 correus electrònics de confirmació de les delegacions.

920 acreditacions de premsa.

2.550.580 connexions amb la TV de la ITTF, 878.998 fans van veure els partits.

4,2 milions de vistes al Youtube.

10.051.626 comentaris al Facebook.

6.284 articles de premsa.

475 hores de TV que ho han vist 188 milions de persones principalment a la Xina.

Josep M. Miró

Vols Jugar a
Tennis de
Taula?

Vine a l'escola dels Lluïsos d'Horta
dilluns i dimarts de 17,30 a 19 hores
Telèfon 646314448

lluisoshortatt@lluisoshorta.cat

Galería fotogràfica

TEATRE

El chico de la última fila

II mujeres

Concurs fotogràfic Lliri de Sant Lluís

Segon premi

CONCURS
SOCIAL

Primer premi

Tercer premi

FESTA MAJOR
Festes al carrer

ENTREVISTA

Josep Urdeix Dordal

Soci núm. 75

Nascut al 22 de desembre de 1940

Estar al costat d'en Josep em desvetlla records dels antics Lluïsos, quan hi vaig arribar allà pels anys 40/50. Era usual que, al cafè, s'hi veiés el seu pare acompanyat d'en Pere Solé i Sans, en Candro i l'avi Lluís Homar, jugant a cartes o al dòmino els diumenges a la tarda...

Josep= Mentre el pare —afegeixo— feia les seves partides i es jugava els quartos (grans de blat de moro o pellofes d'ametlla que bescanviaven per monedes de cinc cèntims) jo podia assistir a les sessions de teatre, assegut a primera fila del galliner i m'omplia d'aquella vida d'il·lusió que es covava en cada actuació, aquell món fantàstic que uns quants socis de la casa que es delien per fer teatre (ben bons artistes, per cert!) creaven amb l'expressivitat del gest i la paraula.

Dora= El teatre d'aficionats era i és una de les activitats que tots els Centres Culturals del país exploten i fan créixer: són el bressol dels nostres actors i actrius.

Josep = El teatre crea una relació molt personal, no només entre els actors, sinó també entre públic i actors,

comptant que aquests s'han d'ajudar mútuament si volen assolir una bona actuació: tots junts són responsables d'una mateixa empresa... Recordo d'aquells anys el director de més nom als Lluïsos, que va dirigir La Passió d'Horta i bona part del teatre dels diumenges de durant l'any, en Francisco de A. Toboso, que anomenàvem amicalment Paco. La seva vida era l'escenari, podríem dir. Va arribar a dirigir la companyia d'en Capri que actuava al Romea. També va dirigir Els Pastorets que aquesta Sala barcelonina ofería per Nadal.

Dora = M'estàs parlant de les activitats de lleure dels diumenges. Però el dia a dia suposo que per a tu era l'escola.

Josep= Bé, jo vaig començar a anar al parvulari a l'escola de les Senyorettes Aroles. D'allà, passo als Hermanos del carrer de Chapí fins als gairebé 14 anys. Aleshores entro al Seminari Menor de la Conreria on faig els cursos de Llatinitat, que vol dir un batxillerat amb especial atenció al llatí, cosa normal en un Seminari. L'any 1959 segueixo els estudis al Seminari Major de Barcelona on faig els cursos de Filosofia i Teologia. A partir del 1966, quan a Barcelona tot bullia després del Concili Vaticà, m'hi repenso i deixo el Seminari. Aviat em toca fer el Servei Militar, que vaig fer a Melilla. T'asseguro que m'ho vaig passar d'allò més bé. Vaig integrar-me en el grup teatral de Melilla, encarregat dels Festivals de Verano, amb representacions que es feien en una espècie de teatre grec. A mi em van encomanar la il·luminació. Qui m'ho havia de dir! A més a més, vaig aconseguir carnet de lector de la Biblioteca municipal i em vaig llegir les obres de la Generació del 98: Unamuno, Miró, etc. Era una cosa massissa, però havia d'aprofitar-se el temps que llavors tenia per llegir-los. Fins i tot vaig trobar a Melilla un antic company del Seminari i, amb ell, traduirem al català els textos llatins de la litúrgia. Era el temps de la renovació de la litúrgia.

Dora= Òbviament, no vas perdre el temps... **Què vas fer en tornar a Horta.**

Josep= Em caso amb la Maria del Carme i començo a treballar a la Fundació Jaume Bofill, com a secretari.

Dora = Només fas aquesta feina o **te'n busques d'altres?**

Josep= És veritat. Sempre he fet més d'una cosa. **Per això és difícil posar ordre en aquestes ratlles de biografia.** Però, seguim amb la feina. Allà pels anys 70 treballo com a secretari cultural **de l'Estudi d'Arquitectura M.B.M.** (Martorell, Bohigas i Mackay). Hi treballàvem una seixantena de persones: allà atenia els estudiants i a les persones **que venien de fora i volien conèixer l'obra de M.B.M.** Una anècdota divertida: un dia em va tocar de fer una sessió acadèmica amb diapositives a un grup **d'estudiants de disseny.** En acabar em feliciten perquè havia explicat l'arquitectura M.B.M. de tal manera que, no només s'entenia tot sinó que semblava que no fos arquitecte. Jo els vaig dir que no n'era, que a mi em pagaven el sou perquè expliqués la seva feina. Tots plegats vam riure molt. A finals dels anys 70 **també treballo a l'editorial El Ciervo i Foc Nou.** També, durant uns anys, vaig fer la crítica teatral al diari El Correo Catalán.

Dora= Ai, el món del teatre que sempre et burxa

Josep= Sí, però ja en parlarem després. El 29/3/1981 sóc ordenat Diaca i **se m'encarrega la tasca de vetllar per les celebracions litúrgiques extraordinàries de la Diòcesi (entre parèntesi es pot dir que, al costat dels aspectes litúrgics, també hi ha un cert treball escenogràfic que s'ha de vetllar).** També, durant deu anys, vaig ser el responsable a TV de la retransmissió de la Missa dominical en català. El novembre del 1982, quan ens **visità el Sant Pare, vaig ser de l'equip que va preparar la Celebració de la Missa al Camp Nou.** Vaig fer de Mestre de cerimònies de moltes celebracions

acompanyant el cardenal i arquebisbe doctor Jubany.

Dora = I quan marxa el Dr. Jubany tu continues a les ordres del bisbe Carles Soler...

Josep= Deu anys li faig de secretari personal quan ell era responsable de la demarcació episcopal del Vallès. Tirant enrere, cal dir que **l'any 1990, que vaig ser el Secretari General del III Congrés Litúrgic de Montserrat, és l'any que vaig ser incorporat a la Catedral de Barcelona, per tenir cura especial de la seva litúrgia...**

Dora= Segurament no ho recordes, però tu vas batejar tres néts meus l'abril del 1987: la Laia, en Joan i la Cecile, fills de la Núria, la Roser i la Matilde, respec-

En Josep a la sagristia de la catedral

tivament. L'avi Ferran estava joiós de tu, dels néts i de les filles. Bé, això és un parèntesi molt personal, però m'agradaria que quedés inclòs en aquesta entrevista. Tornant als teus afers personals, com que tens poca feina, encara et queda temps per col·laborar al Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, per a fer cursets de divulgació de la litúrgia. Tens publicats uns 200 títols de la col·lecció Quaderns Phase, bàsicament traduccions del llatí al castellà, que ajuden a la formació dels estudiants que no dominen el llatí. Fem un salt cap al pas-

sat i tornem al Josep jove que feia de monitor als escolans de Cervellò.

També ha dedicat moltes hores als Lluïsos, des de fer de president fins a ocupar-se d'obres teatrals que han deixat una bona empremta a Casa nostra.

En Josep fent de monitor dels escolans de Cervellò

Josep= Després dels anys esplèndids de les representacions de **La Passió d'Horta, el Grup d'Estudis Teatrals** (nom que finalment li queda) va posar en escena espectacles molt novedosos en tots sentits i en els quals vaig col·laborar preparant els textos, començant pel **Crist Misteri, que fou l'obra que va prendre el relleu a l'antiga Passió d'Horta.**

Dora= Una obra que va impactar i va marcar un abans i un després del nostre teatre. No oblidem les magnífiques representacions de **El rei es mor de Ionesco, Assassinat a la Catedral de Th. Elliot, El procés per l'ombra d'un Ruc de Dürrenmatt...** i en podríem citar més, però deixem-ho així.

Josep= Jo només assessorava i organitzava al costat d'una bona colla de persones del grup Àgora. També vam representar obres de Mª Aurèlia Campmay, **L'ombra de l'escorpí i l'Antígona de Salvador Espriu...** Podia semblar que el grup volia tirar cap a professional, si més no en l'estil. D'altres preferien l'estil

amateur. Res a dir. Però, de mica en mica el grup es va anar fonent i va acabar desfent-se. Alguns van passar al teatre professional i altres van canviar d'entitat al mateix barri d'Horta.

Dora= En Josep també va plegar (del món teatral) i em sembla que no s'ha enrolat més dalt d'un escenari, tot i que el seu afecte al teatre no ha minvat mai. **Però primer és la feina al Bisbat que l'ocupa 24 hores diàries... o més!**

Josep= **I no oblidem, enmig d'aquest enrenou de vida, la dedicació i atenció a la família.**

Dora= Vols dir? Saps quant fills tens? Quants néts?

Josep= Tinc, millor dit, tenim tres filles: **Esperança, Joana d'Arc i Montserrat**, casades les tres. I tenim vuit néts, tot nois! El més gran, té 17 anys i el petit, en **Boris, en té dos i mig. Ara m'estic a casa més que abans. La salut em frena. Necessito vida social, activitat...**

Dora= **Saps? T'envejo. Jo que em creia tan moguda, al teu costat sóc una gandula. M'agradaria que donessis algun consell a la joventut dels Lluïsos. I als grans també, si vols.**

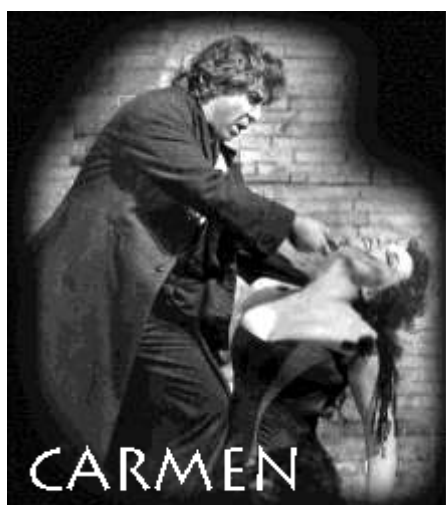
Josep = **A la meua edat ja s'ha après a no donar massa consells. No perquè no hi ha qui t'escolti, sinó perquè tots acabem, tenint present més que altra cosa, la pròpia experiència. Però, posats a fer, donem-ne algun. I ja que els Lluïsos és una entitat de confessió cristiana, em plau de recordar, a tall de bon consell: No us oblideu d'encomanar-vos a Déu matí i vespre...I els diumenges no oblideu d'anar a Missa. El Senyor sí que ens donarà, a tots, bons consells.**

Dora= Gràcies, Josep. Tens pasta de mossèn, no es pot negar!

Dora Serra

El 2016
els Lluïsos farà 150 anys

Òpera de cine

Torna la temporada d'Òpera de cine als Lluïsos d'Horta. Pels que no heu vingut mai es tracta de projeccions a la pantalla de cine i amb qualitat blu-ray de les òperes fetes als millors teatres del món. Es una manera de poder veure els grans muntatges que es representen a les millors sales. La nostra intenció és fer arribar a tothom aquest gènere de la música. Totes les òperes són subtítulades al castellà i imprimim un díptic, que podeu rebre per correu electrònic, amb el resum de l'argument, i un petit escrit sobre l'autor, el muntatge i la ubicació de l'obra al seu temps. Amb una petita entrada (3 € pels socis) teniu una consumició pagada que en podeu fer ús a la parada que fem entre actes de la representació

L'estrena d'aquesta temporada la vàrem fer amb *Carmen* de George Bizet. Obra d'una gran càrrega emocional, on es representa la passió i la gelosia portada fins l'extrem, amb una dramaturgia similar a la d'una tragèdia grega. És una de les poques obres on la protagonista és una mezzo-soprano.

El muntatge que vàrem veure el passat 11 d'octubre és el del Metropolitan de NY de 2010 i cal dir que vàrem gaudir de la música, la veu, la interpretació i la posada en escena.

La segona òpera d'aquesta temporada l'hem projectat el 8 de novembre: *Tosca* de Puccini. És la primera obra d'aquest autor que programem i ho vàrem fer amb un muntatge a l'aire lliure del Teatre *di Verona*.

Continuem així amb les passions fortes, amb la traïció, la combinació d'amor i gelosia i les seves conseqüències.

La propera projecció no serà fins el 10 de gener passats els pastorets i el Nadal. Aquest cop ho farem amb l'òpera cabdal de Bellini: *Norma*. Aquí també tenim l'amor i el desamor com a protagonista, amb un muntatge paral·lel molt ben trobat

Si en voleu saber més haureu de venir el 10 de gener a dos quarts de nou del vespre i gaudir amb nosaltres de la música, el cant, el teatre, en definitiva de l'òpera.

Animeu-vos a venir.

Anna Bartra

UNA MICA DE TOT

El dia 3 d'octubre del 2014 la nostra sòcia Dora Serra, va fer la presentació de la seva novel·la **L'uniforme** Premi Òmnium Cultural de Granollers 2013. Us en fem un tastet:

1906 / **Temps d'escola**

Dos por una, dos; dos por dos, cuatro...

Els vianants, pocs, que passaven pel carrer Feliu i Codina a mig matí, sentien la cantarella d'aquella colla de noiets que omplien les aules de l'escola de franc de la parròquia de Sant Joan d'Horta. La regentava un capellà, mossèn Lluís Sabadell, i només admetia nois. Havien de portar bata de ratlles, els cabells rapats o bé curts, que just s'hi pogués marcar la clenxa, les mans i els peus rentats cada dia i les orelles ben repassades. El mestre portava una sotana de color d'ala de mosca, el coll descordat i alguna taca que denotava la poca cura que tenia per la seva persona. Era de caràcter pacífic però davant d'aquella colla de nois, s'esforçava per posar cara seriosa i es feia valer amb càstigs poc ortodoxes. Tenia un regle llarg i prim que servia de vara quan els xicots s'esvalotaven massa o feien el ronsa davant de les lliçons i calia castigar sense compassió. Les ordres s'havien d'acatar com si fossin en un quarter. No calia anar a fer el ploricó davant dels pares perquè aquests, còmplices del mestre, picarien sobre mullat. Més valia fer bondat i aprendre el joc de la picaresca. Tots, qui més qui menys, havien sentit alguna vegada aquella frase de la lletra entra a cops de vara!

Presentació

L'uniforme

Dora Serra i Espada
Sòcia núm. 25

HORUS
JOIERIA RELLOTGERIA
93 357 65 54
LISBOA 3-5
08032 BARCELONA
WWW.JOIERIAHORUS.COM

Neteja professional de:

- Catifes de tota mena
- Cortines-sofàs i tapisseria
- Edredons nòrdics-mantes
- Ant-napa i altres pells
- Arranjament de peces de vesir

Carrer Horta, 69
08030 Barcelona

Tel. 93 429 06 65
Fax 93 429 47 44

ns de llibres

En clau de lluna
Fe Ferré Ferraté
Sòcia núm. 90

*Des del no-res, de la quimera
de l'Ombra absoluta,
la ingràvida foscor
—o és llum que encara no es mostra?—,
de sobte es transforma en vida.*

Així comença el llibre de Fe Ferré i Ferraté *En clau de lluna*, publicat per Editorial Germania i presentat a Horta, Barcelona, el passat 18 d'octubre, als Lluïsos d'Horta.

Al llibre l'autora desplega un sensible sortit de poemes estructurats atenent les quatre fases de la lluna: Creixent, lluna plena, minvant i lluna nova. És, sens dubte, un ramat de versos que van lligant sentiments i emocions dintre d'eixe camp que ve a dir-se poesia íntima. Traspassa al lector aquest treball que transmet i desclosa just on les emocions nien. Referma, En Clau de Lluna, la capacitat de la poesia de fer vibrar les cordes íntimes per pur i simple contagi dels mots.

Segons l'autora, Fe Ferré i Ferraté, són "Poemes d'esperança i desesperació, de despertar i somni, de tendresa i passió, de trobada i adéu, que ens permeten somiar, recordar, dansar, i reconèixer en nosaltres aquesta espurna que mai no mor.

Va ser presentada per Mari Àngels Ferrero entecant l'acte amb una perfecta dissertació sobre l'autora i també de l'obra.

Seguidament, Joe-Psalmist ens va aportar un bon pes en ritme i musicalitat cantant, al piano elèctric, clàssics del pop i del blues i el soul on el nostre poetitzat satèl·lit és el protagonista embolcallant històries d'amor. Dos rapsodes excepcionals feren de la lectura un temps de sensibilitats compartides, un temps de bon delit.

Ni que dir que la vetllada va ser tot un èxit, d'assistents, d'espectacle i també per la quantitat d'exemplars que corrien de mà en mà.

Antoni M. Bonet
Ed. Germania

UNA MICA DE TOT

Exposicions

Racó del col·leccionista

Avui us presentem una magnífica col·lecció de nines de tot el món de VVVVVVVVVVVV

Teatre musical

Hola socis i sòcies, el grup de Teatre Musical dels Lluïsos d'Horta, després de triomfar amb **Dos Senyors** i un **Criat** (2012) i **Srhek** (2013), ara amb la **Isa Termes** com a directora, portem tot l'any assajant una adaptació del conegut grup d'humor britànic, els **Monty Python's: SPAMALOT**, basada en la pel·lícula **the Monty Python's and the Holy Grail**. Narra les peripecies del Rei Artur, la seva espasa **Excalibur** i els seus Cavallers cercant el Sant Greal.

L'obra, en la seva versió castellana, produïda pel **Tricycle** tingué un gran èxit als teatres de Barcelona, primer, i a la resta de l'estat després.

Nosaltres l'hem traduïda al català i l'estrenarem el proper mes de novembre. Ens fa molta il·lusió que pugueu gaudir amb nosaltres d'aquest espectacle teatral. L'obra la representarem dos caps de setmana.

L'estrena serà el dissabte 22 de novembre a les vuit del vespre.

El diumenge 23 a les sis de la tarda, el divendres 28 a dos quarts de deu de la nit, el dissabte 29 a les vuit i finalment diumenge 30 a les sis de la tarda.

Us hi esperem

Pere Solé i Serra

La festa major

Aquest any he viscut la Festa major una mica de lluny: la meva missió era vetllar l'exposició nacional de fotografia dels lluisos d'Horta. La manca del capdavanter Jaume Caminal s'ha notat, i força! No obstant, he participat en alguns actes i, sobretot, he viscut aquest aire festiu que ha respirat tota la setmana el nostre barri. He notat aquest creixement demogràfic que pateix el nostre entorn: vessa de gent per tot arreu; la plaça Eivissa sempre és un vesper d'hortencs que se saluden, xerren una estona, munten paradetes per oferir-nos els seus treballs artesanals, ens asseiem als bancs, tot fugint del sol, arrecerats sota l'ombra dels plàtans, alguns centenaris, prenem refrescos, gelats, litres i més litres de cervesa (quin èxit, la cervesa Dam o Estrella o artesanal!) Als matins ens desvetllen a cops de timbales i espetec de focs d'artifici; els vespres s'omplen de música totes les petites places i racons improvisats per ser escenari. El parc de les Rieres, amb un sol abrussador, ha encabit centenars de persones de totes les edats per escoltar havaneres o karaoke o balls regionals o a l'arrossada popular. I per acabar, la traca final: els focs artificials que ens fan obrir la boca embadalits i mirar les estrelles fugisseres. Aquesta ha estat la meva Festa Major!

Dora Serra

UNA MICA DE TOT

Diumenge 14 de desembre
Ivan Larson ens endinsa en el
món dels somnis

El proper diumenge 14 de desembre a les 6 de la tarda, l'Associació Espai João Martí organitza una actuació benèfica de màgia a càrreg de l'il·lusionista Ivan Larson. Aquest espectacle va dirigit a tot tipus de públic i que, de ben segur, ens sorprendrà a petits i grans.

Ivan Larson és un mag Barcelonès amb una àmplia experiència al món de l'il·lusionisme. És membre de la Societat Espanyola d'Il·lusionisme de Barcelona i col·labora activament als actes de l'entitat "Mags per a L'esperança" intentant proporcionar somriures i alegria a qui més ho necessita.

Aquest 14 de desembre a la tarda al teatre dels Lluïsos d'Horta, tindrem la sort de poder presenciar l'estrena d'ALLÀ ON NEIXEN ELS SOMNIS, espectacle que el mag Ivan Larson porta temps preparant, i que tindrà els somnis com a fil conductor.

Els diners que es recullin amb l'espectacle es destinaran a finançar els projectes socials de l'associació Espai João Martí, com ara el taller de gestió d'emocions "Arrels" i el de futbol amb valors "Del futbol a la vida" que l'associació duu a terme cada setmana amb infants immigrants del barri de Rocafonda-Palau de Mataró, o el de gestió d'e-

mocions amb joves mares solteres que es fa també setmanalment a Barcelona ja per tercer any consecutiu.

Seguint la filosofia de l'associació, no hi haurà un preu establert per disfrutar de l'espectacle. Cadascú està convidat, des de la confiança, a posar el que consideri en funció de les seves possibilitats.

Algunes paraules sobre l'Espai João Martí...

L'associació Espai João Martí neix l'any 2012 com a associació sense ànim de lucre que cerca el creixement de la persona en tots els seus aspectes, per tal que puguem assolir un equilibri que ens permeti gaudir de l'existir. La finalitat de l'associació és possibilitar espais de trobada on qualsevol persona pugui descobrir les seves debilitats i fortaleces més íntimes per poder assolir un equilibri com a individu i poder gaudir així de l'alegria d'existir. Podeu trobar més informació a la nostra pàgina web, de moment en construcció www.espaijoaomarti.org.

No volem acabar aquest escrit sense agrair als Lluïsos d'Horta el fet d'obrir-nos les portes i donar-nos la possibilitat de fer realitat aquest somni.

Us animem doncs a venir, gaudir de l'espectacle que passareu, de ben segur, una molt bona estona, i contribuir amb el vostre granet de sorra al desenvolupament dels projectes socials de la nostra associació. Moltes i moltes gràcies!!

El cos humà IV

(copiat del llibre "El nom de cada cosa" de Mª Dolors Bordas, Jacint Matas i Emili Teixidor)

Les orelles, l'òida

Què fem amb les orelles i amb l'òida? Podem sentir i escoltar. Per a fer-ho no ens cal mirar. Podem sentir sorolls, endevinar què tenim a la vora o lluny. Podem escoltar contes, lectures, explicacions, la ràdio, la tele. Si sortim al camp sentirem el vent, la pluja, ocells, insectes. Prop del mar sentirem la remor de les onades, la xirinola del jovent, les pilotes que van d'un costat a l'altre. A la ciutat, els cotxes, la gent que passa, que corre, que parla o canta. Quan parlem a algú baixet diem que parlem a cau d'orella. Si no fem cas del que se'ns diu: ens entra per una orella i ens surt per l'altra. Si ens costa d'entendre una conversa, o al revés l'entendem perfectament: som d'orella dura o fina.

Al·lusió al treball. En alguns treballs o oficis és imprescindible tenir l'orella fina: el metge per auscultar malalts, els telefonistes, telegrafistes. Per escoltar des de lluny fem alta-veus, auriculars...

L'òida és bastant delicada i hem de protegir-la dels sorolls massa forts. Les plantes i les coses no tenen orelles, no poden oir ni escoltar. Quan diem les parets tenen orelles, volem dir que algú ens pot oir d'amagat.

La tarda s'ha parat escoltant-se

en una lleu remor de fulles molt daurades.
Cauen a poc a poc, petits mots, suaus ales
de la cançó de son
de la tarda.

Salvador Espriu

No sents, cor meu, quina pluja més fina?
No sents, cor meu, quin cantar i quin plorar?
No sents, cor meu, quina pau més divina?
No sents, cor meu, que la pena se'n va?
No sents, cor meu, quina pluja més fina?

Josep Maria de Sagarra

El murmuri del teu raig a l'orella s'adormia.
Com una ombra s'ha perdut sota l'herba de vellut:
ocell o cendra.

Tomàs Garcés

EL CONTE DEL SOCI

Contes de l'absurd

Les meves memòries

Recordo que una vegada —ara fa molts anys— mentre recollia carabassons a l'Àfrica tropical, se'm va acostar un senyor i em va preguntar:

—Sisplau: em farà el favor d'assenyalar-me el camí cap a València, si es tan amable?

—Dons miri —li vaig contestar—, segueixi recte en direcció nord i quan es trobi amb el mar, travessi'l sense por —això de *sense por*, li vaig recalcar, perquè se n'adonés que li parlava amb autoritat— i quan arribi a la costa, continuï recte cap amunt; després trenqui a la dreta, vagi continuant i trobarà un rètol que diu *A València*. No ha de fer res més que seguir la direcció indicada.

El senyor va fer que sí amb el cap i sense ni donar-me les gràcies, fent mitja volta va començar a caminar en direcció nord, tal com li havia dit. Perquè aquell senyor no em va donar ni les gràcies, no ho he sabut mai...

Vaig continuar recollint carabassons durant catorze mesos i tres dies, fins que me'n vaig cansar i vaig anar-me'n cinc anys a Salamanca en velomotor a estudiar ciències pures. Dormir poc i estudiar molt, no menjar gens i beure com un lladre, a Salamanca vaig aprendre que la vida és molt dura.

Vaig sortir de Salamanca amb el meu títol de *Licenciado en Ciencias Exactas por la Uni-*

*versidad de Salamanca, especialidad en Cálculo Infinitesimal, sota el braç i de seguida vaig tornar a l'Àfrica tropical a recollir carabassons perquè, malgrat tot, recollir carabassons era veritablement allò que m'agradava. Allò que els castellans en diuen: *lo mio*.*

Vaig recollir carabassons disset anys més, fins que no vaig saber on posar-los i vaig plegar; casa meva era plena de carabassons i ja feia set anys i mig que menjava i dormia al terrat. El meu jardí també estava ple de carabassons fins una altitud de vint-i-dos metres *sobre el nivel del mar en Alicante* que —com tothom sap— és la ciutat on es mesura el nivell del mar. Per això, quan preguntem l'altitud del mar del lloc on som —que és una pregunta que tothom es fa molt sovint—, sempre se'ns diu que és *sobre la altura del nivel del mar en Alicante* i mai, per exemple, *sobre la altura del nivel del mar en Soria*. Serà perquè a Sòria no hi ha mar...

Però el pitjor de tot no era això. El pitjor de tot era que les cases dels veïns —molt amables per part seva, els veïns— estaven també plenes de carabassons. Estaven tan plenes de carabassons, que els meus veïns vingueren un dia a veure'm en comissió i —amb tot el dolor de la seva ànima, barrejat amb una mica de mala llet— em van fotre un gec d'hòsties fins a deixar-me mig mort...

Naturalment, vaig haver de guillar de l'Àfrica tropical dalt d'un camell que vaig comprar-li per quatre duros a un cameller en suspensió de pagaments i anar-me'n cap a Girona, perquè *allí tiene el amor un palacio... no; que l'amor tiene su palacio en Nápoles*, segons diu el Tenorio: *Nápoles, rico vergel de amor, de placer emporio*. O no era a Nàpols?

Per cert, parlant del meu amic Juan Tenorio, recordo que una vegada, a la festa major de Valldeperes, estàvem ell i jo fent punteria en una caseta de tir, quan de sobte, va passar una rossa que estava com un tren i el Juan i jo... (Continuarà?)

Salvador Casals Gausachs
Soci número 16

Mare de Déu de la Mercè

Patrona de Barcelona (24 de setembre)

Hi ha una narració molt antiga que parla dels fets ocorreguts sobre Maria:

Segons la tradició, molt aviat de la mort de Jesús, va arribar la infausta nova a Barcelona que es va commoure davant del crim i els prohoms i magnats de la ciutat van oferir ajut de Barcelona a la Mare de Déu. Maria va agrair aquest gest i els va enviar el deixeble Sant Jaume a predicar la Bona Nova de Jesús. **En tal nit del dia 24 de setembre de l'any 1218, acompanyada d'un estol d'àngels, va visitar el rei Jaume, el seu confessor i conseller, Sant Pere Nolasc i el canonge de la Seu, Sant Ramon de Penyafort.** Els va manifestar el seu desig que fundessin una Ordre de monjos cavallers per a redimir els pobres cristians que queien captius dels sarraïns. Es va posar tot el zel a complir la **voluntat divina i es fundà i establí l'Ordre de la Mercè de Redempció de captius que tan bé va fer a la societat cristiana a la darrereria de l'Edat Mitjana i primeria de la Moderna.**

1640 = Es firma un pacte militar entre Catalunya i el regne de França als caputxins de Ceret per preparar la guerra contra el rei de la monarquia hispànica Felip IV.

1782 = Acord de pau entre la Gran Bretanya i els **Estats Units d'Amèrica en reconèixer la seva independència.**

1833= Arriba a Lisboa Pere I del Brasil, que regnarà a Portugal durant un any com a Pere IV.

1893= **L'anarquista Paul Pallàs llança una bomba** contra el capità general de Catalunya, Arsenio Martínez Campos, mentre passava revista a la tropa a la **Gran Via de Barcelona, amb el resultat d'un guàrdia civil mort i diversos ferits.**

1915= Bulgària es mobilitza contra Sèrbia.

1944= Segona guerra mundial: les tropes soviètiques envaeixen Hongria i Txecoslovàquia.

1957: Inaugurat el Camp Nou del FC Barcelona.

1988= Bàrbara Harris és a Boston (Massachussets) **la primera dona elegida bisbe de l'Església anglicana.**

Dora Serra

Llegit als diaris

Llegit als diaris durant els mesos de juliol, agost, setembre, octubre i novembre de 2014:

9N. Votar és normal en un país normal.

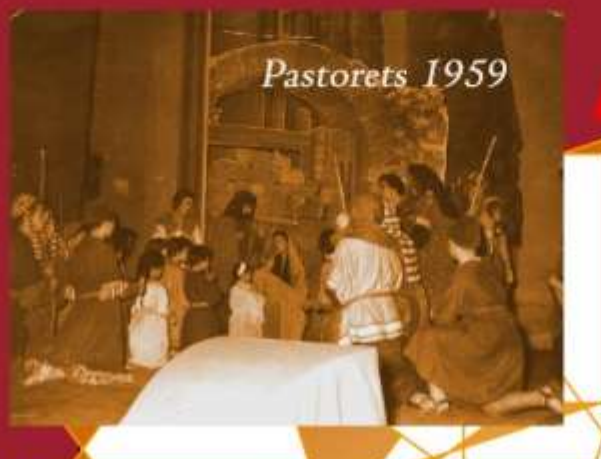

Sort que no es podia
votar iii

Josep Magrans i Breu

150 *ESPAI*

AHIR

AVUI

Ajuntament de
Barcelona

ME
Me
de